

Εκλογές 1993

της Τασίας Χριστοδουλοπούλου

1. Ονειρευόμαστε έναν συνδικαλισμό που θα τροφοδοτεί και θα αναζωογονεί τα κόμματα με ιδέες, πρακτικές και πρόσωπα. Η πραγματικότητα όμως, πολύ απέχει από αυτό που ονειρευόμαστε και διεκδικούμε με την παρουσία μας. Τα κόμματα χρίζοντας τους υποψηφίους, στερούν από την ίδια την οργανωμένη βάση τους τη δυνατότητα να είναι ενεργοί και συμμετοχικοί στις διαδικασίες που τους αφορούν. Έτσι αντί να πολιτικοποιείται η κοινωνική ζωή, αναβαθμίζονται οι μηχανισμοί και οι επιλογές τους. Κατ' αυτό τον τρόπο εξαντλούνται τα περιθώρια για την υπέρβαση της κοιμματικής γραμμής, της κοιμματικής πειθαρχίας, των κοιμματικών σκοπιμοτήτων. Θεωρούμε ως νοσηρό φαινόμενο τη μετατροπή των συνδικαλιστών σε απολογητές των κοιμάτων τους, που αποτελεί μια από τις κυρίες αιτίες της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος και της αποστράτευσης των ενδιαφερομένων από τις συνδικαλιστικές διαδικασίες.

2. Οι άνθρωποι που πλαισιώνουν και υπερασπίζονται τις αρχές και τις απόψεις της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων Αθήνας, είμαστε νέοι, αλλά όχι καινούργιοι. Είναι περίπου δυο δεκαετίες που προβάλλουμε οράματα και ιδέες για έναν αυτόνομο, μαζικό και πολιτικό συνδικαλισμό. Οι προτάσεις των κοιμάτων είναι σεβαστές, όταν αντιστοιχούν στην παρουσία τους και στη δράση τους στους κοινωνικούς χώρους αλλά οι αποφάσεις για βασικά ζητήματα πρέπει πάντοτε να εκπηγάζουν από τους ανθρώπους που ενώνονται γύρω από ένα πρόγραμμα, για να το υπερασπίσουν και να το υπηρετήσουν. Έτσι χωρίς ιδέες, προγράμματα και σεβασμό του κοινωνικού χώρου, κανένα χρίσμα δεν πρέπει να είναι επιθυμητό από κανέναν. Δυστυχώς όμως αυτό δεν συμβαίνει. Είναι διαφορετικό πράγμα τα κόμματα να έχουν γνώμη για ό,τι συμβαίνει στην κοινωνία και διαφορετικό να επιβάλλουν την γνώμη τους, βιάζοντας τις ανάγκες και τις επιθυμίες ενός κοινωνικού χώρου. Εάν ενάντια σε όλες αυτές τις αρχές, μου πρότειναν κοιμματικό χρίσμα, θα έλεγα: «όχι ευχαριστώ».

3. Η αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος από το κράτος και τα κόμματα αποτελεί ανάγκη, επιθυμία και επιταγή μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Πολλοί διακηρύσσουν την πίστη τους στην αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά στην πράξη την καταστρατηγούν. Κανένα κόμμα της κεντρικής πολιτικής σκηνής δεν κατάφερε να αποφύγει τον γνώριμο δρόμο του κοιμματικού και του κρατικού συνδικαλισμού. Ο Δ.Σ.Α ως χώρος κατεξοχήν πολιτικός, ως χώρος στην περιφέρεια του κρατικού μηχανισμού, πάντοτε μονοπωλούσε το ενδιαφέρον των κοιμάτων. Το φαινόμενο αυτό εμφανίστηκε πράγματι με πολύ ακραίους τρόπους στο χώρο των δικηγόρων. Αναφέρομαι στην υπουργοποίηση του κ. Κουβέλη και στην ανάληψη καθηκόντων γενικού γραμματέα από τον κ. Ρουπακιώτη. Αναφέρομαι στην στάση των κοιμάτων το 1985 και το 1992-3 στις απεργιακές κινητοποιήσεις των δικηγόρων, ανάλογα με το ποιο κόμμα ήταν στην κυβέρνηση και ανάλογα ποιους θεωρούσε προνομακούς συμμάχους η παραδοσιακή αριστερά. Η υποκατάσταση των αναγκών του κοινωνικού χώρου από τις ανάγκες του κόμματος, νομοτελειακά οδηγεί στην περιφρόνηση της δυναμικής του συνδικαλιστικού κινήματος και απογοητεύει όλους όσους υποτίθεται ότι θέλει να ελκύσει. Αυτός είναι ο λόγος που οι υποψήφιοι πρόεδροι, αφού εξασφαλίσουν το «χρίσμα», αλλά και τους μηχανισμούς των κοιμάτων για την εκλογή τους, παριστάνουν τους ανεξάρτητους. Εμείς ανήκουμε σε κόμματα, ομάδες και πρωτοβουλίες, που κινούνται στον πολιτικό χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς και της οικολογίας. Η ίδρυση της

Εναλλακτικής παρέμβασης δικηγόρων και η συμμετοχή της στις εκλογές ήταν απόφαση των ανθρώπων που την απαρτίζουν κι όχι των κομμάτων και των ομάδων, στα οποία ανήκουμε οι περισσότεροι από μας.

4. Η πολύπλευρη ιδεολογική, πολιτική και κοινωνική κρίση, που βιώνουμε όλοι, κάποιους αποθαρρύνει και κάποιους τους ενθαρρύνει να αναζητήσουν νέες προτάσεις, μια άλλη στάση, μια εναλλακτική στρατηγική. Εμείς χωρίς αυτάρεσκες βεβαιότητες θέλουμε να προβάλλουμε μια εναλλακτική αντίληψη για τον συνδικαλιστικό χώρο των δικηγόρων, για τον κοινωνικό ρόλο του δικηγόρου, για το δίκαιο και την απονομή του, καθώς και για τα προβλήματα των δικηγόρων και τη λύση τους. Σήμερα που όλο και περισσότεροι διαπιστώνουν ότι οι διαφορές των κυρίαρχων δυνάμεων στην άσκηση της πολιτικής, όπως και στην άσκηση της συνδικαλιστικής εκπροσώπησης, τείνουν να εξαφανισθούν, τώρα που όλοι υποχρεώνονται να κάνουν συγκρίσεις και ανακαλύπτουν ταυτίσεις, τώρα που υπάρχει ανάγκη μιας εναλλακτικής αντίληψης για τον συνδικαλισμό, εμείς προβάλλουμε την ανάγκη σεβασμού της δυναμικής των κοινωνικών χώρων, προκειμένου να αναδειχθούν σε πρωταγωνιστές οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι.